

Falcsik Mari

Kegyelmi pillanat

Egy elkoszlott éjszaka
múltán a rossz koromból,
ami mocsok összeáll,
kibukkan a nap,
a függönyön matat,
keskeny sávja rést talál,
nagy vígan orrbapancsol
friss tojásfestékszaga.

A siker egy pontján

Most akkor tanuld meg,
született elegáns,
azt a másik eleganciát:
a sztárjaikét, akiknek a
hátuk mögé még nem
mertek benézni soha.
A Bowie-pózokat. A
félíg-se leereszkedést,
a jaggerit. A rejtőzködőn
nyilvános Én önimádatása
módszerét.

A jó fenét.
Sose érdekelt ez az allűr.
Mint az eltussolt jegyző-
könyvek se, amikben a tény
idővel szép lassan elül.
Végképp nem a talmi tisztelet
az Arctalanok iránt,
amiben a totális hódoltatás,
csak az Istenített Kivételes
előtti földig hajoltatás a cél.
Nem. Nem érdekel az ilyen áhítat.
Ez az ámulat. Inkább vadállat,
mint sima. Inkább zúrós-bajos,
mint ügyes, profi bestia.

Attila! Attila!

Kertész vagyok. Fát növelek.
Akármikor kelek, kelek.
Nem törődöm. Semmi más nincs,
csak a véletlen kinőtt kincs.

Minden véletlen virág van.
A többi szenny, világárban.
Nem a csalán: az virágom.
Csípős igaz, mint világom.

Én bort iszok, te pipázol.
A kertünkre te vigyázol.
Nem is érhet veszedelem,
míg csalánod elültetem.

Kell ez neked? De kell nekem!
Kell nyugaton, kell keleten.
Mert már elpusztul a virág.
Leszünk a sírjára világ.

Petőcz András

Átutazó

Kosztolányinak [is]

Mozdul, aki mozdul.
A folytonos mozdulatlan.

Lehajtja fejét – bűnös.
Bűnös – megadja magát.

Nincs semmi félelem!

Nincsen kiabálás ott,
ami mostanság *körül*.

Nem kiabál, mert nem.
Agresszív üresség, mindenfelé.